

אין סוף פֿלֿהוּ נְקוּדִין דְּאוּרִיתָא, קְשָׁרִין אֵלִין
תֵּלֶת קְשָׁרִין דְּקָא אֲמָרֵן, בְּשִׁיעוּרָא רָזָא
דְּחוּל וְאֲנוּן תֵּלֶת נְקוּדִין דְּשָׁרִין עַל אֲתוֹן, לְעֵלָא
וּלְאַמְצַעִיתָא וּלְתַתָּא, וְאֲנוּן חו"ל דְּקֶאֱמָרֵן.
קְדָמָא שְׂרִיא לְעֵלָא וְאַקְרִי בְּכֵלְהוּ. שְׂרִיא
תְּנִינָא בְּאַמְצַעִיתָא, וְשְׁנֵי שְׂמָא וְאַתְקֶשֶׁר בֵּין
עֵלָא וְתַתָּא. תְּלִיתָא דְּאִיהוּ תְּקִיפָא אֲקָרִי
בְּשְׂמָא אַחְרָא.

וְעַד דָּא הָיִי תֵּלֶתָא אֲקָרוּ גְבוּל תַּחוּמָא
דְּקוּלְפִין, סְטֵרוֹי דְּבוּצִינָא לְשׁוּאָה
תַּחוּמָא לְכֵלָא לְעֵלָא וְתַתָּא. מְקֶשֶׁרָא תְּלִיתָא
נְפִיק הָיִי זֶהר, וְאִיהוּ זֶהר הֶרְקִיעַ דְּבֵה שְׂמָשָׁא
וְסִיחָרָא כּוֹכְבֵּיא וּמִזְלֵי לְאַנְהָרָא. כִּד הָיִי זֶהר
נְהִיר וּבְטָשׁ בְּכָל אֲנוּן טוֹרִין, וְרָשִׁים לוֹן וְאַפִּישׁ
לוֹן וְאַסְגֵּי לוֹן, וּבְדִין אֲשֶׁתְּלִימוּ פֿלֿהוּ.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהַר הֶרְקִיעַ. הָיִי זֶהר אֲפִיק
אֲתוֹן דְּקִיקִין פְּחִיזוּ דְּאֲנוּן עֵלְאִין,
אֲתוֹן עֵלְאִין אֲתוֹן דְּקִיקִין, וְכֵלְהוּ בְּרָזָא עֵלְאָה
פְּדָקָא חֲזִי מְקֶשֶׁרָא תְּנִינָא אֲמַצְעִיתָא נְפִיק
מִזְלוֹת דְּזִהְרִין לְאַסְתַּפְּלָא בְּהִיּוּא זֶהר עֵלְאָה.
מְקֶשֶׁרָא תְּלִיתָא נְפִיק כּוֹכְבֵּיא לְאַשְׁתַּמְשָׁא
וְעַל דָּא (דְּנִיאל יב) וּמִצְדִּיקֵי הָרַבִּים פְּכוּכְבִּים
לְעוֹלָם וָעֶד. וּמִצְדִּיקֵי דִיקָא, וְאֲנוּן פְּכוּכְבֵּיא
דְּצֶדֶק. וְכֵלְהוּ תֵּלֶן בְּהָיִי זֶהר.

תִּשְׁעַ נְהִרִין לָא מִתְּפַשְׁטִין מִנִּיהוּ אֲתוֹן כְּהֵנִי
דְּנִפְקִי מִגּוּ נִקְדָּה אַחְרָא. אֵלִין לָא
מִתְּפַשְׁטִי אֵלָא פְּשִׁיטוּ דְּקִיק וְאַשְׁתְּאָרוּ אֵלִין
בְּקִיּוּמִיהוּ. וְהִיּוּא פְּשִׁיטוּ דְּמִתְּפַשְׁטִי אֲנוּן
טַעֲמֵי דְּאוּרִיתָא דְּנִפְקִי לְנִגְנָא בְּהוּ.

תֵּלֶת קְשָׁרִין קְדָמָאִין דְּקָא אֲמָרֵן, קְשָׁרָא
קְדָמָא אֲשֶׁתָּאָר עַל אֲתוֹן לְעֵלָא
לְנִקְדָּה, וְאַשְׁתָּאָר לְמַהּוּי טַעֲמָא לְעֵלָא. תְּרִי
שְׂאֲמָרְנוּ, הֶקְשֶׁר הָרָאשׁוֹן נִשְׁאָר עַל הָאוּתִיּוֹת לְמַעַלָּה לְנִקְדָּה,

וְנִשְׁאָר לִהְיוֹת הַטַּעַם לְמַעַלָּה. שְׁנֵי

האחרים קיימים לטעם אחד, והם שתי נקודות בתוך הדיקון של ו"ו. שלשת אלו לא מתפשטים יותר, אלא עומדים בקיומם שלש נקודות שלשה קשרים, להנהיג הכל בכל אותם הסודות שאמרנו. וכך הם סוד התורה לסמך, משום שיש לתורה על מה שתסמך. סמיכות נסתרת פנימית, וסמיכות שמגלה יותר ועושה המסעות של התורה ללכת, ולא תצא בחוץ. התורה בלי סמיכות זו פנימית לא סמיכות, ולא נמצאת להיות תורה, והכל מאין סוף ועשרים ושנים אותיות של התורה, ואלו מן הנקדה שיצאה מאין סוף.

תשע נקודות ששולטות על האותיות הן אין סוף, ושולטות על הכל. שלשה עשר טעמים של התורה התפשטו מהם, וכל העשרים ושנים כחשבון האותיות של התורה. אלו כ"ב הנקודות וטעמי התורה, הם הסוד של הניצוץ הקשה למדידת הכל בסוד הזה. כל מדידה לארץ ולרחב לעמק ולרום. אין לו מדידה שיוצאת מן השעור הזה, מסוד של תשע נקודות ושלשה עשר טעמים. על זה הסוד התורה עומדת בכל צדדיו, וכל הסודות וכל העמקים של התורה לא יצאו מן הסוד הזה החוצה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה בסוד הזה לכל המדידות, והסוד הזה לא נתן לגלות רק ליראי חטא, שסוד האמונה בידיהם, והם פשרים לגלות להם. אלו המפתחות של אותם עשרים ושנים ששולטים על התורה, ומאלו מתפרשים כל הסודות וכל העמקים של התורה, וכל מדידה של כל המדידות בכל אותם הצדדים.

אחרנין קיימין לטעמא חדא, ואנון תרין נקודין גו דיוקנא דו"ו. תלת אלין לא מתפשטי יתיר, אלא קיימי בקיומיהו תלת נקודין תלת קשרין, לאענאה כלא בכל אנון רזין דקא אמרן.

וכלהו איהו רזא דאורייתא דאסתמכא, בגין דאית לאורייתא על דיסתמך. סמיכו סתים פנימאה וסמיכו דגלי יתיר ועביד מטלנוי דאורייתא למיהך ולא תפוק לבר. אורייתא בלא סמיכו דא פנימאה לאו סמיכו ולא אשתכחת למהוי אורייתא וכלא מאין סוף ועשרין ותרין אתון דאורייתא ואלין מהאי נקדה דנפקא מאין סוף.

תשע נקודין דשליטין על אתון אנון אין סוף ושליטין על כלא. תליסר טעמי דאורייתא אתפשטו מניהו, וכלהו תרין ועשרין כחשבון אתון דאורייתא. אלין תרין ועשרין נקודין וטעמי דאורייתא. אנון רזא דבוצינא דקרדינותא למשחתא דכלא ברזא דא, כל משחתא לארפא ולפותיא לעמקא ולרומא. לית משחתא דנפיק משיעורא דא, מרזא דתשע נקודין ותליסר טעמין על רזא דא אורייתא קיימא בכל סטרוי, וכל רזין. וכל עמיקין דאורייתא לא נפקו מרזא דא לבר.

בוצינא דקרדינותא ברזא דא עביד משחתא לכל אנון משחתין, ורזא דא לא אתיהיב לגלאה בר לדחלי חטאה, די רזא דמהמנותא בידיהו ואנון פשראן לגלאה לון. אלין מפתחין דאנון תרין ועשרין דשליטין על אורייתא, ומאלין מתפרשן כל רזין וכל עמקין דאורייתא, וכל מדידו דכל משחתין בכל אנון סטרוין.

המפתחות הללו נמסרו למשה בסיני בשעה שקרן עור פניו, ומסר אותם בסוד של לחש ליהושע וכל אותם הזקנים, עד שהגיעו לבעלי האמונה לדעת. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

משנה. בארבעה תקופות של רוחות העולם. והמשפלים יזהרו, מי המשפלים? אלו שיודעים להסתפל בכבוד רבונם, ויודעים סוד החכמה להפגס בלי בושא לעולם הבא, אלו זוהרים כמו הזהר העליון.

ומה שאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אלו ודאי אותם שמסתפלים בסודות הפנימיים הנסתרים שלא עומדים בגלוי, ולא נמסרו לכל בני האדם. מי שזוכה להסתפל בהם בהשפלה, זה מזהיר שנוצץ בעטור של הזהר העליון על הכל. אין זהר שמוזהר פנה, אין זהר שנוצץ לאותו העולם כמו הזהר הזה.

זה הזהר של התורה, זה הזהר של בעלי החכמה שיושרים אותו העולם על הכל. הם יוצאים ונכנסים בכל גנזי רבונם, ואין מי שימחה בידיהם. כלם מתביישים מהזהר שלהם. הזהר הזה נוצץ לכל עבר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא הפל, כמו (דניאל יב)

ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מה זה ורבים? משום שיש שלא יקומו, וזו היא אדמת עפר. מה זה אדמת עפר? אלא אדמת שהיא מעפר, וזוהי ארץ ישראל שהיא אדמת מאותו עפר, שכתוב בו (קהלת א) הפל היה מן העפר, ואפלו גלגל חמה, ונאורים שאר הרשעים ממנה ולא יקומו. ומשום כך ורבים - אלו ישראל. אף פאן ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד - אלו

אלוין מפתחן אתמסרו ליה למשה בסיני בשעתא דקרן עור פניו, ומסר לון ברזא דלחישו ליהושע וכל אנון סבין, עד דמטו למארי מהימנותא למנדע. זפאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתניתין בארבע תקיפין דרוחי דעלמא. והמשפלים יזהרו. מאן משפילים, אליון דינדי לאסתפל לא ביקרא דמארהון, וידעי רזא דחכמתא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי, אליון זהירין כזוהרא עלאה.

ומה דאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אליון ודאי אנון דמסתפלן ברזין פנימאין סתימין דלא קימין בגלויא, ולא אתמסרו לכל בר נש. מאן דזכי לאסתפל ביהו בסכלתנו. דא אזהיר דנציץ בעטורא דזהרא עלאה על כלא. לית זהרא דאזהר כדא. לית זיהרא דנציץ לההוא עלמא פהאי זיהרא. דא זהר דאורייתא דא זהר דמאריהון דחכמתא דירתיך ההוא עלמא על כלא. אנון נפקין ועאלין בכל גנזי דמאריהון. ולית מאן דימחי בידיהון. כלא פסיפן מזהרא דילהון. זהר דא נציץ לכל סטר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא כלא. פגונא (דניאל יב ב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מאי ורבים בגין דאית דלא יקומו. ודא היא אדמת עפר. מאי אדמת עפר. אלא אדמת דהיא מעפר, ודא היא ארעא דישראל דאיהי אדמת מההוא עפר. דכתיב ביה (קהלת א) הפל היה מן העפר. ואפלו גלגל חמה. ואתנהירין שאר חביבין מנה ולא יקומו. ובגין כך ורבים אליון ישראל.

אוף הכא ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אליון ישראל דזכו לאורייתא דנקדה דסתים. (דף קכה ע"ב) ואורייתא כללא דנביאים

וכתובים. וכלל דאורייתא דבעל פה. ובגין דאיהי כלל דכלל מאן דזכי בה זכי בכלל. בפוכבים. אית פוכבים דאתחזון לסטר מזרח. פוכבים לסטר צפון. פוכבים לסטר דרום. פוכבים לסטר מערב. אי קיסטון בקולפון תלת לכל סטר דקיקיא נצצין, ותרין פקיטפא פוכבא דזיהרא זהיר וסתים גו תוקפוי דעגלא. פוכבא נהיר וזהיר בחיורו מהאי סטרא. פוכבא אחרא נהיר וזהיר סמקא. דא חזין דא מותא סמיה להאי דהבא דקיק דלא נהיר ולא נפיק קיטטא דיקטטא. (נ"א דקנטא) גו היכלא דאתון דקיקין שבע טעמי דאורייתא תלין בהו.

ואלין טעמין דאתפרשו מאנון טעמין אחרנין תליסר דקיקין לאענא וילנגא, ואלין שבע מתפרשן לתליסר אחרנין, לאענא וילנגא לפתובים. ואלין יחידאי לאתר דא בשבעה היכלין דכתובים ואלין שבע מתפרשן מאנון אחרנין. וכד שראן בפתובים מתפרשן לעשר, ועליהו אקרי ספר פתובים ספר אמונים. ועשר אמונים עליהו אנון. לבתר מתפרשן לתליסר, וכלל פגונא דלעלא פאורייתא, נביאים שראן בדיכתייהו וכלל ברזא דאורייתא אזלא.

בוצינא דקרדינותא עביד משחתא במדידו דקא אמרן. וכלל ברזא דאין סוף פגונא דטעמי, שארי ובטש אוירא דילהון. דההוא אוירא נפקא מאין סוף ובטש גו מחא, ומחא אפיק אוירא ובטש בגרונא, דמתמן נפק אוירא אחרא לבר. אשתכחו תלת אוירין ואתפלילו בחד אלין שראן בתלת קשרין דקא אמרן ושארי מבוצינא פשיטו לאתפשטא, אויר אחר החוצה. נמצאו שלשה אוירים ונכללו באחד, אלו

ישראל שזכו לתורה של הנקדה הנסתרת. והתורה היא כלל של נביאים וכתובים, הכלל של תורה שבעל פה. ומשום שהיא הכלל של הכל, מי שזוכה בה זוכה בכל. בפוכבים, יש פוכבים שגוראים לצד מזרח, פוכבים לצד צפון, פוכבים לצד דרום, פוכבים לצד מערב. אם מדה במקל, שלשה לכל צד דקים נוצצים, ושנים כדבוק, פוכב של זהר זהר ונסתר בתוך תקפו של העגל. פוכב מאיר וזהיר בלבן מהצד הזה. פוכב אחר מאיר וזהיר אדם. זה חיים וזה מות סמוך לזהב הדק הזה, שלא מאיר ולא מוציא קטטה של קטטה (מדת הבנאים). בתוך היכל האותיות הדקות שבעה טעמים של תורה תלויים בהם.

ואלו הטעמים שגורדו מאותם הטעמים האחרים שלשה עשר שעומדים להנהיג ולנגן, ואלו השבעה נפרדים לשלשה עשר אחרים להנהיג ולנגן לפתובים. ואלו יחידים למקום הזה בשבעה היכלות של פתובים, ואלו השבעה נפרדים מאותם האחרים. וכששורים בפתובים נפרדים לעשרה, ועליהם נקרא ספר פתובים ספר אמונים. ועשרה אמונים הם עליהם. אחר כך נפרדים לשלשה עשר, והכל כמו שלמעלה בתורה, הנביאים שורים במקומם, והכל הולך בסוד של התורה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה במדידות שאמרנו, והכל בסוד של האין סוף פגונן של הטעמים, מתחיל ומפה האויר שלהם. שאותו האויר יוצא מאין סוף ומפה לתוך המח, והמח מוציא אויר ומפה בגרון, שמשם יוצא מתחילים בשלשה קשרים שאמרנו,

ומתחילה מן המאור התפשטות
להתפשט, ומודד לארץ ולרחב
לעמק ולרום לאותם עשרים
ושנים מפתחות עליונים, ומודד
עשרים ושנים אותיות.

וב' הסוד והעמק והסתור שלהם
כנגד שלשה אורים, שלשה
קשרים, יהו"ה אלהינו יהו"ה,
והכל בסוד למשה מסיני. וכיון
שנזכרו (שהתחברו) בפה, יוצא
המאור, והצטרף למדד אותם
לשמות הללו בתוך המדידה,
ומדידתם אחוזה במדידת הארץ
והרחב, העמק והרום, העגול
והרבוע. וכך צריך, משום שסוד
השמות צריך להסתמך על אין
סוף, ולהתקיים בקיום שלם בתוך
מדידת המאור, בנקודות וטעמים
בנגון. שזוהי השלמות של סוד
היחוד כראוי, ואין מי שיודע על
מה קיום הכל, פרט לבעלי
האמונה, ומעטים הם.

אח"כ א' בחטף, הסוד להתקשר
המאור באותם הקשרים, ועושה
מדידה תורת המדידה נקדה אחת
שיצאה מאין. הנביאים מאותה
נקדה התפשטו ונכללו בה, וירדו
למטה, ואלה נסמכו על העמוד
שנסתר מאין סוף שלשה קשרים
כפי שאמרנו.

משנה. האשכולות של הצורות
בעלי המגנים, פקוחי העינים
בעלי הלב, בהשכל קרבו ושמעו,
מי מכם ששמע קול גלגל שנעים
וסובב בגלגול, עולה ויורד
ומרים קולות בקול נעים, ושלשה
נצנוצים יוצאים מהמצח של כל
קול. ואותו הגלגל סובב למעלה
ולמטה, ויוצא ניצוץ ומלהיט את
הגלגל, ואז מוציא אש לזהות
במקלות. כשמתפשט אותו גלגל
המאור למדידה, יוצא אור טהור
שלושה באותם שלשת האורים
שאמרנו, ולוהטים יחד. ומאותו

ומדיד לארפא ופותיא לעמקא ורומא. לאנון
תרין ועשרין מפתחן עלאין ומדיד תרין
ועשרין אתון.

וב' רזא ועומקא וסתימו דילהון, לקבל תלת
אורין תלת קשרין, יהו"ה אלהינו
יהו"ה. וכלא ברזא למשה מסיני. וכיון
דאדפרו (נ"א דאתחברו) בפומא, נפקא בוצינא
ואצטרף למדדא לון להגי שמעון גו משחתא,
ומשחתא דילהון אחיד במדידו דארפא
ופותיא, עומקא ורומא, עגולא ורבועא. והכי
אצטרף, בגין דרזא דשמעון בעאן לאסתמכא
על אין סוף, ולאסתמכא בקיומא שלים גו
משחתא דבוצינא, בנקודי וטעמי בנגונא. דדא
שלימו דרזא דיחודא בדקא חזי. ולית מאן
דידע על מה קיומא דכלא, בר מארי מהמנותא
וועירין אנון.

אח"כ א' בחטיפא רזא לאתקשרא בוצינא
באנון קשרין, ועביד משחתא אוריתא
דמשח נקדה חדא דנפקא מאין. נביאים
מההוא נקדה אתפשטו ואתכלילו בה, ונחתו
לתתא, ואלין אסתמכו על קיומא דסתים מאין
סוף תלת קשרין בדקא אמרן.

מתניתין קטופי דקטרין מארי דתריסין,
פקיחין דעינין מארי דלבא,
בסכלתנו קריבו שמעו, מאן מנכון דשמע קל
גלגלא דנעים ואסחר בגלגולא, סלקא ונחתא
ורמי קלין בקל נעימו, ותלת נציצין נפקין
מאפותא דכל קלא. וההוא גלגלא אסחר
לעלא ולתתא, ונפקא נציצא ולהיט לה
לגלגלא. וכדין אפיק אשא מלהטא בקולפין.
ההוא גלגלא בד אתפשט בוצינא למשחתא,
נפקא אורא דביא דלהיט באנון תלת אורין
דקאמרן, ולהטין פחדא. ומההוא להיטו